

Pestré indické FOTOzážitky

Spousta fascinujících marwari koní, jedno z nejkrásnějších indických měst Udajpur, třináctikilometrová pevnost Chittorgarh, palác na jezeře, svátek barev, a pětidenní jezdecké safari. Co je společným jmenovatelem toho všeho? Zážitková fotocesta do Rádžastánu se světoznámou fotografkou koní Christiane Slawik.

📍 Lepší prostředí než silným příběhem opředený Padminin palác v pevnosti Čítaur si snad ani pro focení v tradičním rádžputském stylu nešlo vybrat. Virendra Singh Shaktawat se svou ženou Ute a klisnou Meerou.

S Christiane mne pojí dlouholeté přátelství a až letos jsem konečně podlehla jejímu naléhání, že Indii prostě musím vidět. Ostatně vždyť ona se za marwari a kathiawari koňmi vypravila už nejmíň osmkrát, a pořád na Indii (tedy hlavně na její stát Rádžastán) pěje oslavné ódy. Tomu barvitému lákání nešlo odolát, a tak jsem se musela přesvědčit na vlastní oči, co je na tom všem pravdy. A čekala mne dovolená mého života...

Foto co?

Kromě klasických výukových fotoseminářů pořádá Christiane také tzv. fototainmenty (z anglického slova entertainment - zábava), tedy cesty, kde je hlavním účelem zažít co nejvíc a co nejvíc si to užít - a nemusíte být vlastně ani fotograf! Prožitá dobrodružství a nepřehledné množství vjemů samozřejmě stojí za zaznamenání, ale záleží na každém, jestli se spokojí se snímky z mobilu, kompaktu či profesionální zrcadlovky.

Pro účastníky zájezdu byl připraven speciální program s důrazem na koně a fotografování a ačkoli jeho součástí bylo také pět dnů v sedle, na cestu mohli směle vyrazit i nejezdci - v doprovodných vozidlech je přece stále co fotit...

Šlechtic a princezna

Naším novým domovem se alespoň na pár dní stal Udajpur, jedno z nejmantičtějších měst Indie, díky svým jezerům a nádherné architektuře taktéž přezdívané Benátky Východu. Však i německo-indický pár Ute a Virendra Singh Shaktawat se zde seznámili a už 14 let jim to spolu náramně klapne. Provozují krásný hotel Boheda Palace a farmu s koňmi Princess Trails, pořádající nejrůznější jezdecká safari - tentokrát i pro náš fototainment.

☛ Krása marwari koní vás spolehlivě uhrane! Na snímku Raj Mukut, plemenný hřebec královského hřebčína Shikarbadi.

☛ Tanečnice v tradičním rádzastánském oděvu pózují před vyšňořenými jezdci z Princess Trails Farm.

☛ Uvítání na farmě proběhlo ve velkém stylu za účasti hudebníků a tanečnic - a nechyběl ani slon!

☛ Nukra - tak se v Indii této barvě říká. Jde o bíle narozené "bělouše", respektive strakoše s extrémním projevem strakatosti, kde barva zůstala jen u očí, případně v malých tečkách po těle. Rezavá barva spěnek je však docílena barvením hennou.

Viru je příslušník šlechtického klanu Rádžputů (v sanskrtu znamená raja-putra doslova syn krále) a jeho praprapra...předek vládl dávnému království Mévár. Rádžputi byli vždy uznáváni jako nesmírně chytří a udatní válečníci a skvělí jezdci, v současnosti se takové geny výborně hodí například pro podnikání - vždyť i Viru se ke všemu musel dopracovat od píky.

Není divu, že německou studentku indické historie a milovnici koní Ute tenhle obr uhranul, mezi ostatními Indý totiž vyčnívá nejen svou postavou, ale i spoustou jezdeckých zkušeností, protože vyrostl mezi koňmi v palácových stájích a v královském hřebčíně.

Vpravdě královské uvítání

A abychom se i my cítili královsky, připravili nám s Christiane na farmě opravdu bombastické uvítání. Dvě skupiny hudebníků, čtyři

prekrásné tanečnice oděné ve slavnostním rádzastánském hávu a tanečník s "koňským" oblečkem, plivač ohně, čtyři jezdci na nazdobených koních, čtyři vyšňoření velbloudi, načančaná slonice a "uvítací výbor", který nám věšel na krk věnce z čerstvých květin a na čela maloval tiky pro štěstí.

Nikdo nevěděl, co fotit dřív - tolik motivů, barev a akce! Tanečnice dokonce vyzvaly přítomné k tanci a velbloudaři zase nabídli svezení na svých svěřencích. A v závěru došlo i na slonici! Konečně jsem si tedy mohla odškrtnout svůj dávný sen, vidět svět ze hřbetu slona. Protože však lehání si a vstávání je pro slony velmi namáhavé a mahut naši Ramu nechtěli přetěžovat, došlo na svezení pouze 2x, na většinu naší skupinky se tedy tentokrát nedostalo. Každý však alespoň dostal banány, kterými mohl Ramu vlastnoručně nakrmit a mít z toho pak vlastní fotku.

(Nejen) ptačí ráj

Když největší mumraj ustal a externí účinkující odešli, přišel čas na oběd a siestu, pro kterou nám, světe div se, nechal majitel farmy přinést opravdové postele s matracemi. Ti, co nechtěli nechat svůj fotoaparát zahálet, se mohli v pauze dosyta "vyblbnout" při obdivování místní sbírky veteránů a kočárů, či focením zdejších psů nebo krav a buvolů na sousední pastvině. Nadšenci do pozorování ptactva byli v sedmém nebi, pozorovat se tu dali například luňáci hnědí, supi mrchožraví, vlhy východní, mandelíci indiští, divocí pávi, volavky, ibisové, drongové, papoušci alexandřii a další. Kromě toho je tam všude hojnost roztomilých veverka indických, jejichž hlásky ptáky nápadně připomínají.

Odpoledne došlo na focení části koňského stáda Princess Trails ve volnosti, obzvláště hezká

☛ Hřebec Ashwa Raj demonstruje ohnivost svého plemene, původně vyšlechtěného pro boj v bitvách. V práci se ovšem chová jako naprostý beránek!

☛ Yusuf Bhai se svou tančící klisnou Dhoom v akci za nezbytného zvuku bubnů.

byla skupinka tří strakatých klisen - báby, matky a dcery: tři generací z tamějšího chovu. Postupně se k nim připojovaly další klisny, až nakonec byli všichni koně vypuštěni na pastvinu, kde normálně svůj čas tráví (což je na Indii nepřiliš běžná skutečnost...).

Večer pak byl věnován projížďce lodí po jezeře Pichola, z níž jsme mohli obdivovat nejen majestátní udajpurský královský palácový komplex (největší v Rádžastánu), ale také další paláce, rozesté po okraji jezera nebo na ostrůvcích přímo v něm, jako například hotel Jezerní palác (zde se točila bondovka Chobotnička se Seanem Connerym), či Jag Mandir (jehož některé architektonické prvky byly následně převzaty a použity u slavného Tádž Mahalu).

Království pro koně

Další den byl neméně našlapaný skvělými fotopříležitostmi - dopoledne jsme strávili v královském hřebčíně Shikarbadi, kde nás uchvátili ti nejkrásnější marwari, jací jsou široko daleko k vidění. Už sám hřebčín je opravdu impozantní a díky své jedinečnosti je z něj také vyhledávaný hotel pro zámožnější klientelu. V areálu se nachází dokonce soukromé letiště, hřiště pro pólo a kriket, banketová terasa a samozřejmě mnoho výběhů pro koně a stáje pro plemenné hřebce.

Hřebce nám bylo umožněno obdivovat při dovádění ve volnosti - a že si někteří své skotačení ve výběhu opravdu užívali! Nag Raj, Raj Swaroop, Raj Mukut, Raj Roop a Ashwa Raj mají královský přídomek ve svém jméně právem, jsou to opravdoví králové krásy, zároveň však všichni pravidelně slouží v ceremoniální službě u královského dvora. Shikarbadské klisny jsou jako pravé královny podobně okouzující a disponují nejen plynulým pohybem, ale i velkou vytrvalostí a odolností.

☛ Udajpur, jedno z nejkrásnějších měst Indie, má turistům mnoho co nabídnout.

Koňské Star Dance

Po prohlídce neskutečného Městského paláce byl opět připraven speciální fotoprogram na farmě - domluveni byli hned dva trenéři tančících koní, aby nám předvedli své svěřence. A co že jsou ti tančící koně zač? Prakticky žádná větší slavnost či svatba se bez nich v Indii neobejde, za zvuku bubnů předvádějí svůj "tanec": sestavy piaf, piruet, vzpínání a dalších náročných prvků.

Pokud možno musí být tito koně bílí, protože bílá barva přináší nejvíc štěstí. Jelikož u běloušů dlouho trvá, než kýžené sněhobělosti dosáhnou, jsou pro tento účel nejpobulárnější koně barvy nukra, bíle narození bělouši s tmavými očima. Ve skutečnosti se však vlastně jedná o extrémně projevovou strakatost, a občas najdeme na jejich tělech maličké skvrnky jiných barev. Někteří puristé sice tvrdí, že to nejsou čistokrevní marwari, ale při absenci plemenné knihy bychom mohli něco takového tvrdit klidně i o ostatních koních.

Celá pětice koní, které jsme měli možnost vidět, byla dobře živená a jejich majitelé je s láskou připravili a prezentovali za pomoci svých širokých rodin. Aby ne, však na jejich koních závisí, jestli budou moci své rodiny uživit, a tak se o ně co nejlépe starají.

Indové milují barvy a cingrlátka, a tak jsou koňští tanečníci často ověšeni pro nás nezvykle přezdobenými uzdečkami, dečkami a nejrůznějšími ověsy. Na nohou také mívají řemínky s rolničkami a jejich spěnky bývají hennou obarveny na rezavo. Někdy dojem pro Evropana bohužel trochu kazí připomínky těžšího života a horší dostupnosti veterinární péče v Indii v podobě občasných jizev, pozitivní ale bylo vidět, že koně pracovali ochotně a bez stresu, a neměli tedy snad šrámy na duši.

Lodí do hotelu

Následujících pět dní našeho programu bylo věnováno ježdění - jak jsme během nich zdolali bezmála 160 kilometrů a co vše jsme po cestě

📍 24letý marwari hřebec Alexander je stále ve skvělé formě.

📍 Ošetřovatel přivádí areálem hřebčína Shikarbadí jednoho z hřebců okolo kriketového hřiště.

📍 Svatební kočár v indickém podání.

📍 Zvláštní koňské taxi.

📍 Oslíci na práci běžně nesou žádné ohlávky.

zažili a viděli si budete moci přečíst v dalším článku v příštím Jezdectví, protože toto dobrodružství si zaslouží obsáhlejší pojednání. Nyní se ale pojdme vrátit k popisu toho, jaké další zážitky pro nás byly připraveny v rámci fototainment cesty s Christiane Slawik.

Dvě noci jsme strávili v kouzelném hotelu Lake Palace Nahargarh. Tento luxusní hotel postavil Virendrův strýc uprostřed soukromého jezera nedaleko slavné pevnosti Chittorgarh a dostat se k němu dá pouze lodí. Zajímavý je však i pro koňáky - v jeho okolí totiž opět nechyběli koně a my si nemohli jejich focení nechat ujít. Ačkoli stáje nepatřily mezi ty nejvyšperkovanější, pro naše účely dobře posloužily i dvorek s fotogenicky popraskanou zdí. Největší parádu udělal 24letý hřebec Alexander, bývalý šampion mnoha výstav, který je i ve svém pokročilém věku stále náramným krávcem a rád se předvádí.

Abychom se zregenerovali, byl zde naplánován poněkud klidnější program s možností relaxace u bazénu. Největším pozitivem cestování s jinými fotografy je to, že konečně i vy sami můžete být kvalitně zvětšeni, a tak žádná dáma nevynechala možnost vyfotografovat se v některém ze sárí, co nám Ute zapůjčila a vlastnoručně "nainstalovala".

Pýcha rádžputské historie

Vzhledem k lokalitě nemohla chybět pohledka zmiňovaná pevnost Chittorgarh (česky Čitaur), dříve sídla vládců království Mévár a dodnes neobyčejně impresivní památky časů dávno minulých. Postavena byla v sedmém století na náhorní plošině, tyčí se téměř 200 metrů nad okolní krajinu. Její hradby měří dokola nepředstavitelných 13 kilometrů, a uvnitř skrývají řadu nádherných paláců, věží a chrámů. Nacházelo se zde množství vodních nádrží, a v období svojí největší slávy bylo toto někdejší hlavní město říše sídlem pro 30 000 obyvatel.

Jeho krása a nedobytnost byla však trnem v oku mnoha nepřátelům, a tak byla pevnost několikrát obléhána, až zůstala od roku 1568 pustá. A to vše kvůli milostné touze - muslimský dobyvatel si umanol ukrást překrásnou královnu Padmini pro svůj harém, a konečně obléhání obří armádou se hrdí Rádžputi rozhodli řešit radikálně: všechny ženy (včetně Padmini) a děti spáchaly jauhar, rituální sebevraždu upálením na hranici, a všichni muži, protože již neměli pro co žít, vyrazili na sebevražedný útok s cílem pobít co nejvíce protivníků.

Na pro Rádžputy takto zásadním místě jsme měli připravenou naprosto jedinečnou mož-

nost focení - přímo u jezera u Padminina paláce na nás čekali dva nádherně tradičně ustrojení tančící koně a jeden nukra bonus. Kromě vyfešákováných koní a jejich majitele nám v tradičním rádžputském oděvu zapůzoval i Viru se svojí ženou, a my tak před sebou rázem viděli výjev jak vystřižený z legend.

Audience u krále

V předvečer posledního dne našeho pobytu nás čekala snad ještě větší specialita - slavnost Holika Dahan přímo v královském paláci. Panovník, v Udajpuru nazývaný maharana, sice nemá žádné oficiální pravomoci, protože Indie je dnes republikou, ale je svým lidem bezmezně milován a obdivován. Aby ne, když celý svůj život obětuje své funkci a do úmru pracuje pro blaho a rozvoj společnosti. Každý maharana se považuje pouze za správce majetku, který patří všem, a jeho povinností je dobře o něj pečovat a starat se o svůj lid.

Kam na další fotocestu?

* Christiane Slawik pořádá každoročně několik fotokurzů a zážitkových fotocest. Na jejích stránkách www.slawik.com si můžete prohlédnout aktuální rozpis míst a termínů. Indie sice v plánu zatím není, ale i ostatní místa jistě budou stát za to!

* Pokud vás zaujal Udajpur a možnost vícedenního jezdeckého safari, je zde příležitost vypravit se v listopadu s Princess Trails na návštěvu ohromujícího festivalu v Puškaru na největší trh s velbloudy v Indii. Čeká na vás 25 000 zvířat všeho druhu a přepestří kaleidoskop zážitků! V příštím čísle Jezdectví si budete moci přečíst, jak jezdecká safari s Princess Trails probíhají a pokud máte zájem zažít něco opravdu jedinečného, máme speciálně pro čtenáře Jezdectví domluvenou výraznou slevu. Neváhejte, počet míst je omezen a toto oblíbené safari bývá brzy vyprodané. Pro více informací si můžete napsat na magdalena.strakova@seznam.cz

📍 Královští hřebci při přehlídce v rámci oslavy Holika Dahan v královském paláci v Udajpuru.

📍 Na takto dokonale upravené tančící koně spíš narazíte jen ojedinele, sehnat tradiční šperky dnes není jednoduchá ani laciná záležitost.

Rana Arvind Singh Mewar se svou rodinou zařídil ve svém paláci hotel a muzeum a veškerý zisk z komerčních aktivit navrácí prostřednictvím své charitativní organizace lidem: jen díky němu tu funguje několik nemocnic, škol, nebo třeba čistíček odpadu.

I akce jako Holika Dahan jsou vítaným zdrojem příjmů - turisté, ochotní zaplatit za účast na fascinující ceremonii v opravdu pohádkově krásném paláci v té nejvybranější společnosti, na oplátku za ojedinelý zážitek rádi přispějí na rozvoj udajpurské komunity.

Pro nás je zajímavé i to, že součástí této ceremonie jsou také koně, a v průvodu koní ověřených stříbrnými šperky poznávám mimo jiné hřebce, které jsme fotili v Shikarbadí. Na konci průvodu jede kočár (koně v něm zapřažení jako jediní nejsou marwari) vezoucí maharanu. Já se cítím nesmírně poctěna, že mohu takovou událost spolu s Christiane fotit. Ostatní totiž museli zůstat na tribuně a sledovat obřadní pálení obřích holiky (několikametrového slaměného víchu, symbolizujícího vítězství dobra nad zlem) zpovzdálí. Když nás pak Virendra ještě přivádí na krátkou audienci u samotného maharany, a jeho Výsost nám dokonce podá ruku a vě-

nuje nám několik minut konverzace, nemůže být večer snad ani lepší.

Svátek barev s happyendem

Závěrečný den fototainmentu je velmi pestrý, a to doslova, protože v Indii se právě slaví Holi, svátek barev. Odevšad se na vás sype barevný prášek a chrstá voda, i dospělí tomu naplno propadají a baví se jak malé děti. Navštívíme několik Virendrových známých a příbuzných, v každém domě nás kromě barevných

přání štěstí čeká i drobné pohoštění a hlavně spousta legrace.

Odpoledne proběhne poslední vodní a barevná bitva na farmě a už se jen loučíme s koňmi. Naneštěstí se náš odjezd zdramatizuje, protože jedna z klisen dostává koliku. Přivolaný veterinář (v němž poznávám ředitele hřebčína Shikarbadí) však dokáže dramatickou situaci změnit v rychlý happyend, a tak můžeme s úlevou odjet - s neodolatelnou touhou vrátit se co nejdříve zas!

📍 Na safari se sice v takto zdobeném slavnostním hávu nejedí, ale i tak na něm najdete mnoho zajímavých příležitostí k focení. Více v příštím čísle!